

(א) לעיל ז. [וש"נ], (ב) ז"צ קז,
(ג) [בכורות מח.], (ד) [ע"י
פירש"י בזה ז"מ יד: כתובות
לג.], (ה) מהרנ"ש מ"ז, (ו) [וע"י
תוספות ז"צ זב: ד"ה אי
דליכא ותוס' לקמן מז: ד"ה
ה"ג],

1. בַּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם כֶּסֶף
יָשִׁיב לְבַעְלֵיו וְהַמֶּת יִהְיֶה
לּוֹ: שְׁמוֹת כּא לֵד

גב' מספקא ל"א ביורשים.
ע"י ז"צ סב ע"צ תוספות
ד"ה אתמר:

[א] תוֹם' ד"ה מִשְׁחָחוּק כ"י
כ"ו שָׁלַל הֶלֶךְ כ"י. י"ב ור"ף
מִפְרָשׁ שְׁעִירָבו עִם שְׁדוּתוֹ
ע"ש: [ב] שֶׁם בִּאֲד וּבִלָּא נִתַּן
מֵעוֹת אֲחִיר. י"ב ורמב"ם
מִפְרָשׁ אֲפִילוּ בִּנְתָן מֵעוֹת:
[ג] בִּאֲד וְאִתּוֹ וְלִמְלֵא. י"ב
לִפִּי מ"ם בְּחוֹס' דִּלְמַתּוֹ ד"ה
רַב הוֹטֵף כ"י לֹא קֶשֶׁה מִיָּד
וְעַי' מוֹסָפוֹת דְּכ"מ ד' א ד"ה
עד:

פ"י חיותא דקטריה, נוד קטרי
מלא אל דרעון א יא מיס א
יין א שמן ישו כח וקטריה
אותו כמה שיש כח ונמצא
מס, כך זה. ורב הונא אמר
כח מילי מילי (הוא אל) כח
דקטריה אלא א ספק וא מיטב.
ואותו עליה רב נחמן שיה
לרבות שזה כסף. ופרקי ליה
הכא כמאי עסקי? ברילית
היא, ואמ' ליה רב נחמן
ברילית ליה פשיטא, דאמרי
אניש אמרי שרתון [פארן]
אפירט. ומו' רבא רבא רבא
מהו דרמי אמרי ליה זיל
סרח וביני איתוי' ליה קמיל'
דלא. מיהא שמינני' דקטרי
מסקלין לבשל חזק בארעא
בשומא אלא היכא דקיס' כח
דלית ליה ללוח מעות
למפריעיה. אבל יא אית ליה
מעות. מחוייבין ליה
למפריעיה אלוני הוא

ראייתו היה מעוררו. יש
שואמו' הני משה בניקין,
דכתי' בהו מיטב. והאי
דגרסינן ב' הכותב לאשתו
אמ' ליה [ב פספ] לרב חמא
דאי אמריתו משיבה דרבא
מאן דמסיק וזוי בחבירה
ואמ' ליה שקול מן ארעא,
אמר' ליה זיל ובין ואית
למי. ואמ' ליה, לא. התם נמי
בדקין ל' ביב ליה וזוי,
ובכח פירשונו בחולת פיה
המכור פירות ים יפה
ומבואר. אמר רב אסי כספין
לחן הן מקרקע רבמי חילכת'
לעוין מן כספה. היינו דר'
הונא. אימא וכן אמ' רב אסי.
אמ' ר' אבהו (ג') חזין חלקן
ובא בעל חוב ונטל חלקן
שלאחד מהן, רב אסי כטלה
מחלקות וחוזרין וחולקין ב'
מחלקות הנשארים לג'
חלקם, שמואל א' ויתר.
רב אסי אמר, נוטל האח
שנוטל חלקן רבא בקרקע
ורביע במתוך. רב אסי
מספק ליה אי כרב נוטל
חלק כאחד מן השנים אי
כשמואל ואינו נוטל כלום.
כיון דמספקא ליה קמין' ל'

ממון המוטל בספק חולקין, ה
הוי כשמואל ומעות יש לו. ה
ורב אסי תרתי מספקא ליה, א
לפרושי טעמ' דרב אסי, אבל

የጥራት ማስጓጃ ዘመናዊነት

עין משפט
נר מצוה

ע"א ב ג מ"י פ"ט מהלכות
מכירה הל' ב סמג עשין
סב טוש"ע ח"מ סימן רכו
סעיף ה:

עַח ד ה מ״י פ״י מהל'
נחלות הלכה א סמג
עשין לו טוש״ע ח״מ סימן
קעה סעיף ד:

עמ"ו מ"י פ"ב מהלכות
שכנים הלכה יב ופ' יא
מהלכות שמיטה ויזל הלכה ב
סמג עשין פ"ב טו"ש"ע ח"מ

סימן קעג סעיף ג:
עמ' ז [רב אלפס פ"ג דסוכה
דף רמז]:

ויעצאו עליה עסיקין.
עורקין כמו (בראשית ט.
ב) (ב"מ יד.)
שלא חזקו בה יוכל
אס לא נתן מעות
(כתובות צג.) וב"מ יד.
אזני וזאטיל לא
יכול לחזור בה
נתן מעות שברקע
נקטת והמעות על זה
מלוה נקטת
(ב"מ יד.)
שברקע ש"ל חזק וקני
מעות ומעמיק מיד
ועומקן ויש
ומהסיון זמן
ומהסיון זה
העמיק (כתובות צג.)
והיחזיק. שק קטן
דב"מ טו.)
קשים (שם דב"מ
טו.)

בספר ויקרא. דברי חסידים
בספר, כלומר ומתלים לאחד
המפורש מספק (חובות צ"ח)
לפי דרש אבאיו. וכל
הקובץ מירי אל הדברים
השילר דם הקדש לתקן
לפי המיל (חוקר דרשני) בעל
הגדר (חוקר דרשני) בעל
החברות נגור. מכרה לו
אילו יזל לחור, זו מחמת
השקלה, כל חוקר פון
עלם הדו אטוריו יזל
לחור פון (חובות צ"ח)
אטוריו חוקר עלים הדו
לחור, זו מחמת מכרה
עליו אל מצי אלם
הואל וסוקר לשלם לי משומי
השחם דרשני תכנס
החור טירפ ראשם
לך. כשמעמוד וכו' דין
יביתן לך דרשני סוקר
עמוד שדין טרופה מר
כעלם אל ואלם דין וכל
דמחם (שם) חור טירפ.
סוקר טרפ מר שחמו
לך שלם שדין מר דין וכל
על לטור, אל זמן

[illegible]

ברוך זה לזה ציוב, דלרצ אין
בבירה ונמצא שכל אחד נוטל
לקחה שלא באחריות דמו, כאילו
לחברו קי"ל אחריות טעות
בכדי, אבל לגבי ירושת אחין
חלקו לגמרי שלא יקבל חבירו
ואם אי ביורשק דמו. וחייב
לחברו חלקו דמו.

ויצאו ע"ה עסקין. פירוש עוררים אבל אין לפרש אנשים דא"כ
אפי' באחריות משהחזיק בה אלא יוכל לחזור לימא ליה
מזלך גרס: **משהחזיק** בה אין יבול לחזור. צ"כ דב"מ (דף
ד:) פרש"י אע"ג שלא נתן מעות דקרקע נקנית בחזקה וקשה

HebrewBooks.org | Moznaim Publishing

שלא החזיק בה יכול
 אין יכול לחזור בו
 דקטרי סברת וקבלת
 דייש אמצרי ודוקא
 באחריות לא ואיכא
 נמי דאמר ליה אחוי
 הונא אמר או כסף
 נחמן לרב הונא
 אפילו סובין הכא
 אי דלית ליה
 ממרינן ליה זיל טר
 קמ"ל אמר רב אסי
 מאי הלכתא אילימא
 הונא אלא לשני
 קרקע ואחד כספים
 דאזיל האי ושקיל
 פשימא האי ברא
 אמרי אדרכה לאידך
 חזקיהו דמי מוניו לן

אמאי נקט חזקה יותר מכסף ושטר
 ועוד מאי קבעי מימנת הוה חזקה
 מתנינן היא בפרק חזקת הבתים
 (ב"ב דף מב.) נעל פרך וגדר ועוד
 מאי קבעי הכא טפי משבט דוכתי
 ועוד דייש אמריה משמע דרישא
 בעלמא שחולן בצידי המזרים ונראה
 לפרש דמיירי שקנאו בקנין גמור
 בחליפין או בשטר או בחזקה או רפק
 זה פורתא ודעמו של אדם אע"פ
 שקנאו בקנין גמור אלא זילא עוררין
 יכול לחזור בו [א] כל זמן שלא היה
 אמריה השדה לאכרה ולרעהה לרשות
 ענייני השדה והיינו דדייש אמרי
 [ב] וכלא נתן מעות איירי דאי בנתן
 מעות איירי אפי' באחריות נמי
 אמאי יכול לחזור בו משבטא דזה
 וכי לעולם יכול לחזור בו [ג] ואי"
 ולמלא ליה שקול ארעא בוחן וי"ל
 כגון שהחלו אי נמי כיון שאלא עליה
 עוררין אין שוה כמו שהיה שוה
 בשעה שקנאה:

רַב הוּנָא אָמַר אוּ כִּסְפָּא אוּ מִיטְבָּא
פִּיֵּיהּ שָׂגָא לְתַרְךְ קִרְוֵי לְלַעִיל
וְז"ל שֶׁלֹּא הִסְפִּיק לָסִים דְּבִרְיוּ עַד
הַשָּׂשָׁה לֹא וְהִיתָ דִּגְרָסִי אֲמַר ר' **הוּנָא**
וּקְרִי אֲמַתְנִינִי דְמִתְנָא דְמִיטְבָּא
הֶאֱרָךְ וְאֲמַר לֹא אוּ כִּסְפָּא אוּ מִיטְבָּא
דְּוִקָא מִיטְבָּא אֲלֵא אוּ כִּסְפָּא אוּ מִיטְבָּא
וּכְסָפִר רַב אֲלַפְס פִּירֵשׁ דְּרַב הוּנָא
דְּבִירָה דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ וְרַב פַּפְא לְלַעִיל
פְּלִיגֵי אֲדַרְבּ הוּנָא דְהִכָּא דְלֵאנִיהוּ
סֻבְּרִי כֹל מִינֵי מִיטְבָּא הוּא וְאִפִּי סֻבְּרִי
וְרַב הוּנָא סֻבְּרִי דִּלָּא הוּי מִיטְבָּא אֲלֵא
אוּ כִּסְפָּא אוּ קִרְקַע וּפִסְקִי כְּרִיכ פַּפְא
וְכַרְבּ הוּנָא דְּבִירָה דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ שֶׁסֶּה
צִמְרֵי וּר"ת אֵין סֻבְּרִי כֵן דְּמַפְרֵשׁ
שֶׁסֶּה ג' דִּינִין בְּנוֹקִין אוּ כִּסְפָּא אוּ מִיטְבָּא
וְאִי לִית לֵיהּ אִפִּי סֻבְּרִי וְצִיחָ אִי אִית
לֵיהּ זֻזִי לֹא מִנֵּי לְסַלְקוּ אֲלֵא צֻזִי
כְּדַמְרוּכָא כְּהוֹסֻכָא (מְבוֹצֵת דף סו.) גְּבִי
הוּא מוֹלֵה מַעֲוֵתֵיו צְנַכְרִי הוּא
וְאִי לִית לֵיהּ זֻזִי לֹא יֵאמַר לֵיהּ זֻזִי

טערה וצוין ואייני וזוי דלאמער האט וולוקט שטאלמא מקחו מקח טעוה
 כמא כן דינו דלאמערין לקמן צפרק הפרה (דף מו: וסא) ופועל איז
 לית ליה לבעל הבית וזוי אמר ליה זיל טרע וצוין ואייני וזוי דממוכה
 צוצוצות והעלייה (ב"מ 97 ק"ט). דאין יכול לומר לו טול מה שעשית
 צעצערק: **פשיטא** **האי ברא והאי לאו ברא**. ור"ת ואמאי
 פשיטא ליה ויהא שמואל אמר צמקון בא צ"ח ונטל חלקו פ"א אחד
 שמואלס ויתר וי"ל כחלקיו קרקע דוקא אית ליה דיתר דשמיטת
 עומדים צפוק זה כמו ז' ועל דעת כן חלקו דמי שיפסיד יפסיד
 לא משתעבדי לצ"ח פשיטא דעל דעת כן חלקו שאס יפסיד
 על בעל כפסיס:
 פרוע חוב אציהן ואין יכול ליטול חלק האחד דקמתי צפרק יש
 ויש לומר דמיירי הכא עשאו אפומיקי:
 דר בטלה מחלוקת ותימה מ"ש מדרב אסי דאית ליה שיכול לסלקן
 דלא דאפילו הוו יורשים מני לסלקוי צוויי משום דלאמר ליה
 מיירי צעשאו אפומיקי לא מיירי כעין אפומיקי דהתקבל (ב"מ
 ש' יתן ממות ויפדה הקרקע מבעל חוב דקיימא ח"ו פרק המפקיד
 היכא דזבנה או אורחא דלאמר האט דלא דהרא:

ישלם לו מעות: **רב** אמי מספקא ליה ב'ל. גלשון ראשון פ"ה
י ייורשין הוו אי כלקוחות שלל באחריות הוו וקשה מיני' לגמרא
ס יניחו אלל מספקא ליה אי הוו כלקוחות באחריות או כלקוחות
קע ורביע במעות. דלא שייך ביה המוליא מחזירו עליו הרה"ה:
אלימא

[illegible]

עוררין. לומר שלנו היא: תייסא דקיערי. שק קשורה
 מלא רוח: ואיכא דאמרי אפילו באחריות נמי. אפי' קבל
 דעליו דיש לומר הואיל וסופו לחזור עליו עכשיו נמי יחזור ויטלנה
 אפי' אינו יכול לחזור בו: דאמר ליה. מוכר: אחוי ערפך. שכתבו

ויצאו עליה עסקין י"ט
 לחזור בו משהחזיק
 מ"ט דאמר ליה חיות
 מאימת הואי חזקה ב"ב
 שלא באחריות אבל
 דאמר י"אפ"י באחריות
 מירפך ואשלים לך ר
 או מיטב איתיביה
 ישיב ב"לרבות שוה
 במאי עסקין בדליות
 פשיטא מהו דתימא
 זבין ואייתי ליה כספק
 כספים הרי הן כקרקע
 לענין מיטב היינו ה
 אחים שחלקו ונטל א
 ובא בעל חוב ונטל ק
 פלגא בכספים בהד
 והאי לאו ברא איכא
 גיסא דא"ל להבי שקק
 משתלמנא מינך ולד
 מטרפא לא משתלמנא
 לשני אחים שחלקו וב
 של אחד מהן והא אמר
 דאיתמר ב"האחים שח
 חלקו של אחד מהן ר
 ושמואל אמר ויתר
 רביע בקרקע ורביע
 מחלוקת קסבר האחיה
 ושמואל אמר ויתר
 ילקוחות ובלוקח שלא
 אמר נוטל רביע בקרקע
 ליה אי כוורשין דמו
 נוטל רביע בקרקע וו
 הרי הן בקרקע לענין
 הונא אימא וכן אמר
 רב הונא ובמצוה ע

יפרע דה"ל ספק ממון וכל ממון המוטל בספק חולקים ואין נוטל עמו
רביע האלא רביע והלא יכול לסלקו או בקרקע או במעות: ל"א ורביע במעות.
ממנו לבד רביע בקרקע והיינו הרי יתן בקרקע. מספקא ליה אי יורשין
דמינו וחיוב להחזיר לו מחצית חלקו קרקע ולא יכול לסלקו במעות
ואו לקוחות דמי ומיהו כלוקח באחריות דמי וחיוב להחזיר לו מחצית
במה שאיבד אבל במעות יכול לסלקו הלכך יחזיר רביע בקרקע
במעות ורביע במעות כמובר באחריות. ולשון ראשון שמעתי:

שליש

אבל הכא דבעל הקרקע צספק ולא בעל הכספים דמטלטלי די
בעל הקרקע שיחז

וּמִצְוָה חֲלָקוּ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם. וְאֵם תֹּאמַר וְהֵא כֹל אֶחָד חַיִּיב נוֹחֲלִין (ב"ב דף קכד.) יֵאָל עֲלֵיהֶם שָׂטֵר חוּב צָכוֹר נוֹתֵן פִּי

דערבא אומר במלכה מחלוקת. משמע דלא מצי לסטוקי צוזי מדק
 צוזי צוזי רביע קענעל מכה ירושה ויש לומר דרז אפי
 צוזאנא לבעל חוב נמי מסלקנא צוזי ורז אין חושש לאתא סבא וחס
 דק (י: דמשמע הנם דלא מצי מסקל ליה צוזי) ואם תאמר מכל מ
 (ספ דף נא:) דשומא דהרע לעולם ויש לומר דנפקא

בִּיּוֹרִשִׁים הוו. דאי נלקוחות באחריות ווו אמאי צטלה מחלוק שנטול חלקו בקרקע או צמעות משום דמספקא ליה באחריות ליה לרב אסי כלל ביורשים דלמא פשיטא ליה דלאו כיורש סלא באחריות לך נראה כלשון אחרון: **הלכך** נושא רביע בבכור

ךן נוטל חצי חלקו המגיע. וזה החצי עוד מספיק ליה אי יורש הוי כרב ורקעקע נוטל אי לוקח
 וזה החצי שנטול מקבל (מקבל) רביעי כל חלקו מעות ורביעי קרקע נמצא שני רביעים חצי.
 לוקח באחריות ואית ליה מעותיו אי לוקח שלא באחריות ולית ליה ולא מירי. טרין כולי האי
 דיא פסקין באחרית פ' האומר לחבירו בית כור עפר אנו מוכר, ודילכת' בטלה מחלוקת.

י"ז כר"ף.

[illegible]